ve kterém se dozvíte, jak to bylo s pátečním vandrem, co našla tlustá paní a kdo přijel ve tři patnáct...

Vlak se pomalu rozjel a za špinavými upocenými okny se pomalu vzdalovalo večerní čmárovské nádraží. Čára si vzal na klín svůj žrací tlumok a po chvíli z něj vylovil dva krásný jonatány. Jednoho z nich podal Mirdovi. Oba se s chutí zakousli a se zájmem pozorovali tlustou paní, kterak se vláčí se dvěma naditými taškami od sedačky k sedačce a žádná se jí nezdá dost čistá. Nakonec se usadila až úplně u dveří a pro změnu začala žbrblat, že tam táhne nevábný ozón z WC. Kolemjdoucí průvodčí jen rezignovaně mávnul rukou a zmizel ve služebním oddíle.

Mirda s Čárou měli idylu. Po dlouhý době zase jednou vyjeli na společnej vandr a navíc se před nima rýsovala perspektiva brzkého založení společné kapely. Bylo jen otázkou času, kdy napíšou těch pár songů do začátku a kde seberou nějaký odvážný hombres, který by do toho šli s nima. A tenhle víkend si prostě vyhradili proto, aby to všechno vymysleli a dali dohromady "koncepci", jak to Mirda hrdě nazval.

Zatím se ale vlak ještě pořád houpal po pražcích a nebyl ani v půlce cesty do hor. Čára si sundal huňatej svetr, ale vedro mu bylo pořád větší a větší. Vagón byl evidentně přetopenej. Otevřel tedy okno a chvíli pozoroval tlustou paní. Nenadávala. Seděla rozvalená na sedačce u dveří, na klíně rozečtený Story, pusu dokořán a docela spokojeně spala. Čára s Mirdou se s úlevou nahnuli přes okenní rám a zhluboka nasávali tu čerstvou vůni pravýho venkovskýho podzimu. Vlak právě vjížděl do stanice a kličkoval mezi vekslama a staničníma lampama až skončil na druhý koleji. Řeřichov. Mirda to tu znal. Byly doby, kdy sem jezdíval za Šárkou i třikrát týdně. Ta se ale hned po maturitě odstěhovala do Jablonce a s láskou byl konec. Raz dva. Mirda se tedy radši posadil zpátky na sedačku a vzal do náruče futrál s banjem. Vlastně to bylo první, co tenkrát udělal. Koupil si banjo. Aby nebyl tak sám. Čára počkal, až sebou vlak trhne a pak si sednul taky. Vytáhnul další dva jonatány a chystal se s nima efektně zažonglovat, když v tom se stalo něco neuvěřitelnýho. Otevřeným oknem vletěla dovnitř středně velká usárna a s ohlušujícím rachotem se zřítila do prázdného sedadla přes uličku. Vlak už měl v tu chvíli docela slušný tempo, a tak se Mirda bleskurychle vymrštil k oknu, aby zjistil, kterej furiant se to snaží o nemožný. Podél vagónu sprintovala menší postavička v zelenym hubertusu a evidentně nestíhala. "Běžim votevřít dveře," houknul na Mirdu Čára a medvědími přískoky se blížil k zadním dveřím. Hubertusová postavička už mezitím povlávala částečně na madle a na stupátku vagónu a zuřivě lomcovala klikou. Čára byl pro ní tím pravým vysvobozením. Vtáhnul

dovnitř hubertus i s klukem a zhluboka si oddechnul. "Sajrajti, zase jedou dřív," zanadával kluk místo pozdravu a pomalu se zvedal z podlahy. Když oprášil kalhoty, odšpendlil si ze zad široký sombréro, nasadil si ho na hlavu a povídá: "Ahoj, já jsem Luďa." "Ahoj, Čára," představil se Čára," a tohle je Mirda,", ukázal na Mirdu, kterej se právě přišel zblízka podívat na novýho spolucestujícího. "Ahoj Mirdo," nasadil Luďa široký úsměv, "doufám, že jsem tě nezasáh´ usárnou, to bych nerad." "Neboj, usárnu jsi zaparkoval doslova excelentně," uklidnil Luďu Mirda a stručně mu vylíčil celý průběh letu. Ostatně tvrdý náraz batožiny na kovové madlo sedadla nevytrhnul ze spánku ani tlustou paní, což se koneckonců dalo považovat za úspěch. "No nic," uzavřel Luďa, "já si k vám na chvíli sednu a pak se půjdu poohlédnout po nástroji." "Cože," vytřeštil oči Čára, " ty jsi naskakoval ještě s kytarou?" "Co? S jakou kytarou, já na kytaru skoro vůbec neumim," vypadal teď překvapeně pro změnu zase Luďa. Čára jen rezignovaně mávnul rukou a nabídnul radši Luďovi půlku svýho jonatána. Asi nějakej místní cvok, pomyslel si v duchu a dál už se myšlenkou na vzduchem letící kytaru nezabýval. Na přetřes pak přišly starý kempy na Hřebenech a starý hospody v údolí. Ve finále všichni tři zjistili, že poslední dva roky navštěvovali postupně ty samý fleky a dokonce i ty samý nálevny. To je s Luďou ještě víc sblížilo. Nakonec se zabrali do hovoru tak, že si ani nevšimli tlusté paní, která se mezitím probudila a začala se klepat zimou. "Koukejte zavřřřít to okno, chuligáni," zničehonic vystartovala, "ničeho si nevážíte, prrroč myslíte, že tu topěj? Prrro srrrandu krrrálíkům? No, odpovězte!" Čára mlčky zavřel okno, ale tlustá paní už byla rozjetá a nemínila se tak rychle vzdát své řečnické příležitosti. "Podívejte se na sebe, jak to cestujete," hujíkala na kluky přes půl vagónu, "špinavý jste, roztrrrhaný, to aby se pak člověk bál někde se opřřřít, natož si sednout. Asi vás doma málo řřřezali," triumfovala nakonec a s hekáním se zvedla ze své sedačky. Zamířila k záchodu. "Někde jsem čet´," pronesl ke klukům Mirda, "že tlustý lidi když se rozčílej, tak se jim pak začne chtít." Očekávali tedy další spršku nadávek na účet vskutku neútulného WC, ale ozvalo se něco úplně jinýho: "Uuuáááááá, pomóc, kontrrraband, pomóc, pašerrráci, pomóc, pomóc," skandovala tlustá paní a hupsla na záchranou brzdu. Kola vlaku mohutně zaskřípala a vlak se zastavil. Mirda s Čárou vůbec nechápali co se děje. První, komu se rozsvítilo, byl Luďa. Urychleně se přesunul ke dveřím záchoda a s uspokojením si jen tak pro sebe brouknul: "Nó jó, je tady." Mirda s Čárou pak jen koukali s pusou dokořán na to, jak Luďa vytahuje z útrob WC cosi v obrovském khaki futrálu. Kontrabas. " Chyťte, je pašerrráci, drrrogoví dýleřřři," stačila zaráčkovat v rozčilení tlustá paní, ještě než na ní přišly mdloby. Pak se tiše sesula k zemi. "Ty vade, průser, musíme zmizet," probral se jako první Mirda a začal prohazovat usárny oknem do podzimní noci. Čára mezitím sbalil svůj žrací pytel, kufřík s foukačkama a Mirdovo banjo a běžel pomoct Luďovi s basou. Dostali jí ven právě v momentě, kdy se Mirda spustil z okna i s posledním kouskem batožiny. Bylo na čase. Zezadu od poštovního vagónu se k nim přibližovalo chabé světýlko vlakvedoucího a zepředu už slyšeli spěšné kroky naštvanýho průvodčího. Vlak naštěstí zastavil uprostřed lesa. Bylo jen otázkou několika vteřin, aby se spustili ze strmýho náspu dolů do hustých smrčků. Pak stačilo už jen přesprintovat krátkou mítinu a hup - kluci vklouzli do vysokýho smrkovýho lesa. Ještě chvilku kličkovali mezi mohutnými smrky, a pak se zastavili, aby slyšeli, mají-li někoho v patách. V lese bylo ticho. Jen od trati se ozývalo tlumené klení a výkřiky ztepilého průvodčího o chuligánech a spropadených vandrácích. Pak se ozvalo táhlé zahoukání a vlak se dal do pohybu. Za chvíli už byl v celém širém okolí slyšet jen blízký potok a výr velký. Kluci padli vyčerpaně do jehličí.

"Vysvětlil bys nám laskavě, jak se dostala ta basa na ten hajzl?" "No to je celkem složitý," uvedl je Luďa do problému. "Mýho bráchy švagrová se vdávala, no a její manžel hraje v dixilendu na baskytaru, ale aby se moh´ uvolnit na tu svatbu, potřeboval za sebe náhradu, jenže ten chlápek co měl hrát místo něj slíbil svýmu kolegovi z práce, že mu půjčí basu na víkend, protože měli doma nějakou párty, a tak aby moh´ hrát von v tom dixilendu, potřeboval si někde půjčit tu baskytaru, ale ten chlap z jinýho dixilendu, co mu jí moh´ půjčit, musel jít hrát zase na jinou svatbu a potřeboval tam na něco hrát, tak jsem mu půjčil basu, a aby s ní nemusel zbytečně jezdit až k nám, domluvil jsem se s Ferdou, mým kamarádem, že se sejdou u toho chlapa v bytě a on mi po Ferdovi tu basu pošle, jenže Ferda se nedostane z práce nikdy dřív jak v pět, a navíc bydlí dvě zastávky před Řeřichovem, takže abych moh´ ject na vandr, tak jsme se domluvili, že mi tu basu prostě nechá ve vlaku. Chápete to?" "Nechápem," ozval se Čára. "To neřeš, hele tady kousek je shodou okolností takovej cestovní kemp, co kdybysme se tam pro dnešek přesunuli, tohle byl stejně poslední vlak." Mirda s Čárou souhlasili. Nakonec co jim zbejvalo.

Na kempu rozdělali oheň a zalehli do suchý trávy. Luďa vytáhnul kus špeku na udobřenou a postavil na čaj. Mirda si nakonec řekl, že na Hřebeny můžou klidně dorazit i zítra a začal sondovat, co vlastně Luďa s tou basou všechno umí. Byl překvapenej. Zjistil, že Luďa je nejen výbornej basista, ale že dokonce teď nemá s kým hrát, a tak tahá basu i ven, aby si moh´ příležitostně zahrát aspoň na vandru. To už začalo zajímat i Čáru. Zkrátka dvě hodinky na to už hoblovali jeden song za druhým a na nějaký Hřebeny si už ani nevzpomněli. Po půlnoci, když už měli hlasivky mírně ochraptělý, Luďa opřel basu o smrček a zničehonic povídá: "Hele, a kytaristu máte?" "Nemáme," zarazil se Mirda, "ale nějakýho by to chtělo". "Vo jednom bych věděl," prohlásil Luďa tajemně, "jmenuje se Dan a přijede prvním ranním nákladákem." "To jako tirákem," zeptal se zmatenej Čára. "Né, normálně vlakem, jenže nákladnim," vyvedl ho z omylu Luďa, "von je náruživej hobo a hlavně měl v pátek odpolední šichtu a tohle je první spoj na Hřebeny." "Panebože, mě snad vomejou," zaúpěl Čára a začal balit harmoniky. "S takovejma pošukama odmítám hrát v kapele. Balím, odcházím."

Neodešel. Ve tři patnáct stáli komplet u trati. "Tak hele," uděloval instrukce Luďa," tak dvěstě metrů za náma vlak zpomaluje před mostem přes Červeňák, tam je jedno místo, kde se dá celkem v pohodě vyskočit. My akorát musíme dát Danovi znamení, že jsme tady, aby nedrandil až na Hřebeny. Jasný?" "Jasný," odpověděl rázně Čára, kterýho romantika vlakovýho dobrodružství nakonec zcela uchvátila. "Takže," pokračoval Luďa," Dan jezdí jako správnej hobo na druhym slepouši, to jsou ty vagóny s plošinou, je tam pohoda a hlavně klid vod brzdařů, jak už psal Jack London. Takže až bude projíždět druhej vagón, musíme pořádně zařvat. Připravte se, už to frčí."

Napřed sílící dunění a pak se ze tmy vynořily obrysy nákladní lokomotivy. Minula je.

"Teď!" "Héééééj!!!" Mirda měl pocit, že vepředu mezi vagóny zahlédl v měsíčním svitu ruku se šátkem. "Viděl nás," děl radostně Luďa, "poďte, jdem ho posbírat."

A skutečně, po dvoustech metrech narazili na temnou postavu, kterak usilovně krouží kolem trati v systematických elipsách. "Ahój, už mám skoro všechno," uvítal je Dan. Pomohli mu ještě najít žracák a ešus a pak se odebrali zpátky na kemp. Kytara to přežila. Dan taky. Byl to takovej vychrtlej vyšší kluk, na sobě měl praktickej khaki mundůr a na hlavě černou námořnickou bekovku. A na kytaru docela válel. Mirda to zjistil v sobotu kolem poledne, když ho laskavý říjnový sluníčko vytáhlo z vyhřátýho vojenskýho spacáku. Dan seděl opodál na pařezu a přehrával s Luďou zrovna něco od Mikiho Ryvoly. Čára stál opodál bosý v potoce a čistil si zuby a z kotlýku nad ohništěm to tak vonělo...

Na Hřebeny už ten víkend nedojeli a prakticky až do nedělního odpoledne už nepustili nástroje z ruky. Vlastně pustili, ale vždycky jen, když Luďa zrovna dokončil v kotlýku některou z mnoha specialit, ke kterým mu všichni ochotně poskytli své vlastní suroviny. Jinak hráli do úmoru. A výsledek? No přece první vopravdickej song Fidlikytek, kterej měl první veřejnou premiéru už v nedělním couráku, který je vezl zpět do civilizace. A to už bylo přece něco!

Každej má mít v životě svůj cíl
Já se jako hobo narodil
Kytaru jsem do futrálu dal
Kolem krku šátek zavázal

Jak je skvělý dnes už dávno vím
Když mi lítá kolem uší dým
Koleje maj dneska správnej směr
A já uháním vlakem na sever

Hú hú mašina do noci zpívá blues
Chceš-li jet s námi, tak si naskočit zkus
Hú hú mašina do noci uhání
Zlákalo mě dálek volání